

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Udrag fra Folke-Viser

Citation: Ploug, Carl: "Samlede Digte", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 226. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-plough01-shoot-idm140187297021728/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Han saa' gennem Bølgernes blanke Silkeslør,
Og mere fager Kvinde han aldrig saa' før.

Hun satte sig hos ham og rakte ham sin Haand,
Da brast hans Tankes Traad og de hjemlige Baand.

Hun tog ham Skuldren og rakte ham sit Kys,
Da slukte før hans Øine sig Himmelens Lys.

Og Baaden drev langsomt mod Strand, men den
var tom.

Tilbage til sit Hjem aldrig Fiskeren kom.

Men lyt ej, lyt ej, Ungersvend, til den falske
Havfrus Tale!

2.

En Sommeraften silde paa hviden Strand hun sad;
Det var saa tyst og stille, der rørtes ej et Blad,
Og medens sødt hun drømte, en gammel Sang
hun kvad.

Smaaølgerne, som leged i Maanens gyldne Flod,
Kom ind og lagde sagte sig ned for hendes Fod,
Det var, som hendes Stemme de hørte og forstod.

Den mørke Havmand hæved sig op fra Dybets Hal:
Han standsed og han lytted til Tonens bløde Fald,
Saalænge til den smelted Naturens haarde Skal.

Han sad paa Havets Flade med Haanden under Kind,
Og nye Længsler rørte sig i hans tunge Sind,
Og klare Taarer glimted og faldt i Maanens Skin.

„Sig, Havmand, hvi Du græder og er i Hu saa
mod?

„Du fødtes jo til Hersker for Havets stærke Flod,
„Og Dybets Skarer bøje sig rædde for din Fod.“

— „Ak al min vilde Styrke er intet frugtbart Væld,
„Mit Væsen strømmer evig tilbage i sig selv;
„Jeg fik en dunkel Anen, men jeg fik ingen Sjæl.

„Din Stemmes Trolddom vækker min Længsel og
min Nød;

„Jeg kjender ingen Hvile for Kraften i mit Skød,
„Og ingen Livets Glæde og ingen salig Død.

„Ak, kunde Du mig følge til Havets svale Bo!
„Din unge Sjæl, skjøn Jomfru, var rig nok til os To;
„Jeg laante Dig min Styrke, og Du gav mig din
Tro.“

Saa talte han og dukked igjen i salten Hav,
Og som en Nattetaage hans Graad steg op deraf:
Men Jomfruen sad ene paa hviden Strand og tav.

3.

Husker Du i Høst, da vi hjemad fra Markengik,
Vendte Du imod mig et spørgende Blik;
Da faldt det mig paa Sind,
At jeg var hidtil blind;
Siig mig, lille Karen, hvad mente Du da?

Husker Du i Vinter, vi sad omkring Arøens Ild,
Jeg fortalte Eventyr, Du hørte til;
Tidt op paa mig Du saa',
Saa jeg gik rent istaa;
Siig mig, lille Karen, hvad mente Du da?